

PĂRINTELE DUMITRU STĂNILOAE

1903 - 1993

DORUL ROMÂNESC ȘI COLINDELE

Există trei elemente reprezentative pentru spiritualitatea românească, fără echivalență în cultura altor popoare: colinda, doina și dorul.

În cor, românul nu cântă solo, ci cântă cu toții, dar într-un mod că se aude vocea fiecăruia fără să se piardă armonia. Românii cântă pe rând, când cântă împreună, dar nu solo, adică acompaniat de cor.

Cântă împreună pentru bucuria de a fi împreună, fără să se piardă într-o armonie impersonală. Umanul e mai mult decât armonia

impersonală. Sau cântă pe rând pentru a se remarca fiecare, modulând fiecare într-un chip propriu o cântare comună. Românul e personal în cântecul dorului și în cântecul executat în comun, sau pe rând, dar persoana este legată de celelalte persoane.

Dorul românesc stă în legătură cu personalismul comunitar al poporului nostru, și poate cu al popoarelor din Estul și Sud-estul Europei, părtașe la aceeași spiritualitate traco și slavo-bizantină.

Copiii exprimă cel mai bine bucuria colindelor, pentru că ei îl colindă pe Cel care a fost un copil, un Prunc nevinovat.

Sursa: *Părintele Dumitru Stăniloae, Reflecții despre spiritualitatea poporului român*, Editura Basilica, 2018

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 19 decembrie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 23 decembrie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 24 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Evrei 11, 9-10; 32-40; Ev. Matei 1, 1-25; glas 4, voscr.7 → Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sfinților Părinți după trup ai Domnului) → Sfânta Muceniță Eugenia
	18:00	Vecernia și Litia → Nașterea Domnului (Crăciunul)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

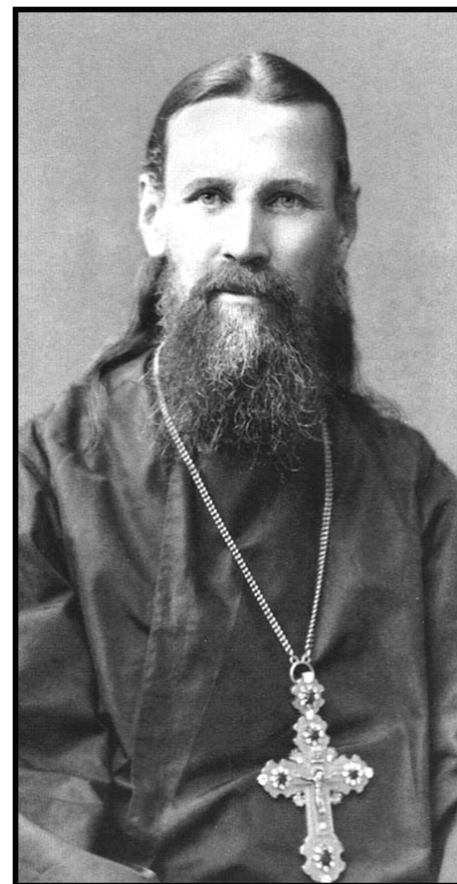

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Dacă vrei să sporească iubirea lui Hristos, trebuie să se domolească toate celelalte iubiri: de trup, de sine și de patimi” – Sfântul Cuvios Porfirie

Nr. 518 / 17 decembrie

SFÂNTUL
IOAN DE KRONSTADT

† 20 DECEMBRIE
1829 - 1908

DOMNUL NE ESTE TUTUROR TOATE

Încredințează-te din toată inima, omule, că însuși Domnul Dumnezeu se îngrijește de toată făptura Sa, până la cea mai de pe urmă!

Domnul se află pretutindeni și întru toate, pe toate le ține și pe toate le chivernisește. Pentru aceasta îl și numim Atotțiitorul. Drept aceea, n-ar trebui să port grijă de nimic. Atotputernicul Dumnezeu ne-a chemat pe toți la viață din nimicnicie și întrucât prin noi înșine, fără Dumnezeu, nu putem săvârși nimic, nici viața nu ne-o putem orândui sau întări. Dumnezeu este totul pentru noi: viața și puterea noastră, lumina și aerul nostru, mâncarea și băutura cea duhovnicească, îmbrăcămintea – totul. El a zidit totul și ne chivernisește toate cele trebuincioase vieții noastre celei materiale: lumina, aerul și căldura, mâncarea și băutura, îmbrăcămintea și locuința.

Fericiți sunt cei săraci cu duhul, care cunosc atât nimicnicia lor, cât și atotputernicia și atotdărnicia lui Dumnezeu. Fericiți sunt cei ce nu se îngrijesc de nimic din cele ale vieții acesteia. Fericiți cei curați cu inima. Fericiți cei ce se încredințează întru totul lui Dumnezeu. „*Pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm.*” Petrece însă pururea cu Dumnezeu, și toate ți se vor dăruii ție: „*Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu – întru voi înșivă și în alții – și toate acestea se vor adăuga vouă.*” (Matei 6, 33)

Fie ca în inimile voastre să se afle numai Dumnezeu, așa încât pururea să fiți nedespărțiți de El, și toate cele ale vieții se vor adăuga vouă. Dar nu vă alipiți inima de nimic pământesc, căci partea voastră este Dumnezeu, Dumnezeul inimii voastre. Dumnezeu este bogăția cea neîmpuținată și izvorul cel nesecat, iar unde este Dumnezeu, acolo este tot binele. Pe cei ce îl iubesc pe Dumnezeu, binele îi urmează pretutindeni, precum umbra cea dinapoia trupului lor.

Să știe sufletul meu că de vreme ce toate au purces de la Dumnezeu și se află întru El, însuși Domnul Dumnezeu cunoaște în chip desăvârșit și în orice clipă viața și însușirile fiecărei ființe, căci în fiecare clipă le poartă de grijă prin lucrarea legilor firii statornice de către El. Dacă noi, când scriem o carte, știm prea bine felul în care am alcătuit-o, ce cuprinde ea și ce cugete am sădit în lăuntrul ei, iar atunci când alții

grăiesc despre ea, îndeosebi despre scopul cărții, mărturisim că așa este, că acesta ne-a fost țelul, cum am putea oare să-I tăgăduim Domnului atotcunoașterea tuturor lucrurilor, a tot ceea ce viază și a materiei neînsufleteite din lume, cu calitățile și cu starea acestora?

Căci ce este oare lumea, dacă nu o carte a lui Dumnezeu? Drept aceea, suflete al meu, slăvește-L pe Ziditorul în fiecare clipă a vieții tale, cunoscând că El știe întotdeauna ce faci și te ajută, și te întărește, și îți pune la îndemână toate cele de trebuință vieții și bunăstării tale. „*Și cum ar fi rămas ceva, de n-ai fi voit Tu?*” (Înțelepciunea lui Solomon 11, 25)

În viața lumii vegetale aflăm o dovadă limpede a atotprezenței lui Dumnezeu și a lucrării Sale celei de grijă purtătoare. Se află oare vreun loc pe pământ în care să nu fie vegetație? Ea acoperă câmpiile, se cațără pe povârnișurile cele cu anevoie de străbătut ale munților de piatră, își croiește cale prin pustiuri ori își sloboadă rădăcini în apă și printre ape, pe ostroave nelocuite. Și cine este Cel o crește și o împodobește în cele mai frumoase și mai felurite forme și culori? Domnul Dumnezeu! „Dumnezeu așa o îmbracă.” Iar dacă Domnul îmbracă cu atâta grijă firul ierbii, ne va părăsi oare pe noi, fie și pentru o singură clipă? Il va uita, oare, Dumnezeu pe om? „*Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă,*

oare nu cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?” (Matei 6, 30; cf. Luca 12, 28)

Dacă Dumnezeu dăruiește viață în fiecare clipă firului ierbii și nu-l lasă să piară, va înceta oare să-mi dăruiască viață mie? Nu! Dacă Domnul îmbracă firul ierbii și-i dăruiește acestuia viață, întru mine El viețuiește pururea, ca într-un lăcaș, dacă nu-L voi îndepărta de bunăvoie prin păcatele mele. „*Au nu știți că voi sunteți casa lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu locuiește întru voi?*” (I Corinteni 3, 16) Iată, apostolul numește creștinul casă pentru că Duhul lui Dumnezeu locuiește întru el. Drept aceea, Dumnezeu pururea sălășluiește în bisericile cele creștinești. Sfântă este Biserica. Să ne apropiem, dar, de ea cu evlavie. Credincioșii care vin în biserică spre a se ruga lui Dumnezeu simt în inima lor prezența lui Dumnezeu în lăcașul său. (...)

Crede cu tărie că Domnul îți economisește în toată vremea toate cele de trebuință. Când te rogi, El îți dăruiește putere și cheazășia împlinirii fiecărui cuvânt, întru Duhul Sfânt. În timpul împreună-grăirii celei pătrunse de evlavie, El îți dăruiește apa cea vie și face din cuvintele tale văpaie de foc în toată vremea, El este tot binele pentru tine. Atunci când te afli în preajma Domnului tău, nu se află nici o pricină de mâhnire. El te-a îngădit întru Sine din toate părțile, îți pătrunde toată ființa, îți cunoaște toate cugetele, nevoile și doririle, și

de te vei statornici cu adevărat întru El, cu credință și cu dragoste, nici un rău nu va mai veni asupra ta: „*Domnul este aproape. Nu vă împovărați cu nici o grijă.*” (Filipeni 4, 5-6)

Domnul ne este tuturor toate, în vreme ce noi nu putem săvârși nimic de la noi înșine. El este Cel ce ne dăruiește puterea, toate bunătățile și cele de trebuință pentru a ne petrece viața în bunăstare. Să ne lăsăm întru totul în a Sa purtare de grijă. (...)

Dumnezeu este multmilostiv și îndurător față de toți – și față de mine, păcătosul. Totul este al lui Dumnezeu și nimic nu este al meu – mă lepăd de toate cele ale mele. Pentru toate trebuie să-L mulțumesc cu evlavie lui Dumnezeu: pentru boarea de vânt care mă mângâie și pentru raza de lumină, pentru apă, pentru mâncare și pentru îmbrăcăminte. Căci cu adevărat cu toții – chiar și însăși trupurile noastre – nu suntem decât apă și pământ. Amin.

La frângerea pâinii, Iisus Hristos a privit mai întâi către cer, a mulțumit și a binecuvântat, după care a frânt pâinea și a împărțit-o. Întocmai așa a făcut și apostolul Pavel când se afla pe corabie. Asemenea se cade a-I mulțumi și noi lui Dumnezeu pentru mâncare și pentru băutură, pentru bunătățile cele materiale și mai cu seamă pentru cele duhovnicești.

Sursa: **Sfântul Ioan de Kronstadt**, *Puterea mea este Dumnezeu. Învățăături de credință ortodoxă*, Editura Sophia, 2022